

Yksinäinen ratsastaja

Helteinen elokuun aurinko porotti Mosesvillen pikkukaupunkiin suoraan ylhäältä käsin ja virkku arotuuli heitteli kuivia heinätuppaita preerialta pitkin pääkatuja.

Uneliaan iltapäivän rauhan rikkoi vain saluunasta kuuluva moniääninen örinä. Kaupungissa valtaapitävät pahamaineiset Daltonin veljekset, Tupu, Hupu ja Lupu, siellä läiskivät korttia ja huvittelivat heittelemällä ohikulkijoille pikkurahoja, joihin he olivat kuitenkin kiinnittäneet siiman, niin että kolikot oli helppo nykäistä takaisin jos joku onneton yritti niitä poimia.

Daltonit saivat jatkaa mesomistaan kaikessa rauhassa, sillä kaupungintalolta kohti horisonttia näkyi taas kerran taapertavan kaupungin ainoa turva, tuo pieni kulkuri, Charlie Chaplin, maakuntamatkoilleen jälleen menossa. Ei hän tosin enää niin pieni ollut - kovasti oli lihonut sitten viime näkemän - mutta jäljittelemätön kävelytyyli paljasti, että Chapehan se oli.

Sheriffi Pekka Lipponen, suomalaissyntyinen rinssieversti ja kansainvälinen seikkailija, ojentelihe koipiaan tyrmän edustalla ja haritti haaveellisesti kaukaisuuteen, vaikka kaupunki ränsistyi silmissä ympärillä. Sheriffiä eivät moiset maalliset murehduttaneet, sillä odotteli jo kovasti vieraakseen vanhaa toveriaan, naapurikaupungin pomomiestä Kalle-Kustaa Kunkkua, jonka piti saapua päivänä minä hyvänsä hehkeän vaimonsa ja tyttärensä keralla.

Sheriffi sepitteli mielessään tervetuliaisrunoa, sillä hän oli kiinnostunut lyriikasta aivan äsken ja saanut jo julkikin yhden värssyn. Nyt runosuoni pulppusi jälleen, kovin hiljakseen tosin, koska hänellä oli hidas puhe ja kankea kieli, mutta silti sisukkaasti eteenpäin pyrkien, sillä hän oli aito bernsteinilainen: "Tervetuloa Kalle-Kustaa. Meillä on täällä vähän mustaa. Ei taida työttömyys puolittua. Kaikki menee ihan päin... tota... mäntyä. Tarttis myöskin päästä Ermiin. Vaan kun marka silleen... kermii... eiku hermii... eiku kelluu... eiku - pi-pi-pirskatin pirskatti, eihän tästä tule mitään."

Yhtäkkiä runoratsun kavioiden kapseeseen sekoittui toinenkin kapse, joka lähestyi kaupunkia auringonlaskun suunnasta. "Kalle-Kustaa Kunkku!" riemastui Pekka Lipponen, mutta kohta hänen verensä seisahtuivat, sillä yksinäinen ratsastaja olikin ventovieras, eikä edes muistuttanut Kalle-Kustaata.

"Kuka sitä ollaan ja mistä kaukaa tullaan?" tiedusteli sheriffi vieraan miehen jolkuttaessa lähemmäksi.

"Wayne, John Wayne. Länneestä", murahti outo alta kulmain. "Mis sie tarviit oikei hyvää miestä? Täs siul on sellane. A man's gotta do what a man's gotta do."

"Wayne... Wayne?? Jotenkin tuttu nimi", tapaili sheriffi ja muisti sitten: "Ihan justiinsa! Gretzkyn Wayne! Siehän pelasit Kurrin Jarin kanssa samassa ketjussa Edmontonissa. Jo vain meillä on niin hyvälle miehelle käyttöä. Menepäs kuule tuonne saluunaan ja kysy Daltonin Tupu-Hupu-Lupu - ketjulta, josko ne ottais sinut takapiruksi vilttiketjuun."

